

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce K. N., bytem H. B., proti žalované České správě sociálního zabezpečení se sídlem v Praze 5, Křížová 25 (dále jen **ČSSZ Praha**), v řízení o žalobě ze dne 26.10.2011 proti rozhodnutí žalované ze dne 26.9.2011 č.j. X o starobní důchod,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 26.10.2011 byla zdejšímu soudu doručena včasná žaloba žalobce proti rozhodnutí žalované ČSSZ Praha ze dne 26.9.2011 č.j. X. Žalobce v ní vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím o zamítnutí jeho námitek a potvrzení rozhodnutí ze dne 22.8.2011, jímž byla zamítnuta jeho žádost o přiznání starobního důchodu pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**) a s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále jen **Nařízení**) a Nařízení č. 987/2009. Podle žalobce totiž nebylo postupováno dle nařízení vlády č. 363/2009 Sb. (dále jen **nařízení vlády**) platné od 1.7.2010, protože má odpracováno 15 a půl roku v hlubinných dolech a má tedy nárok na starobní důchod v 55 letech. Dále žalobce zdůraznil, že od roku 2000 je občanem ČR a nesouhlasí ani s uzpůsobením článku Nařízení.

V rozhodnutí ze dne 26.9.2011 o zamítnutí námitek žalobce žalovaná zdůraznila mimo jiné v odůvodnění, že k cizím dobám pojištění, které by odpovídaly preferované pracovní kategorii podle českých právních předpisů, je možné přihlédnout pro nárok na starobní

důchod z preferované pracovní kategorie pouze v případě, že migrující osoba získala v České republice (dále jen **ČR**) dobu pojištění v preferované pracovní kategorii v délce alespoň jednoho roku. Musí se však jednat o takovou pracovní kategorii, která podle českých právních předpisů má vliv na snížení věkové hranice pro nárok na starobní důchod. Přitom však nemusí jít o stejný druh pracovní kategorie, z titulu jejíhož výkonu dochází ke snížení věkové hranice. Nezíská-li migrující osoba v ČR dobu pojištění v preferované pracovní kategorii v délce alespoň jednoho roku, nelze k cizím dobám pojištění přihlížet jako k dobám v preferované pracovní kategorii. Doby pojištění získané v jiném členském státě je však třeba vzít v úvahu jako „nepreferované“ pro nárok na český dílčí důchod bez snížení věkové hranice (obecný princip sčítání dob pojištění). Vzhledem ke skutečnosti, že v případě žalobce je spolehlivě zjištěno, že na území ČR nebyl zaměstnán v hornictví po dobu nejméně jednoho roku (v ČR nebyl žalobce v hornictví zaměstnán vůbec), nelze v jeho případě aplikovat postup podle nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993. Žalobci tak nevznikl nárok na snížení věkové hranice pro odchod do důchodu. V případě žalobce činí jeho důchodový věk 63 let a 6 měsíců, proto jeho žádosti o přiznání starobního důchodu nelze vyhovět, když k datu 27.9.2011, od něhož požadoval přiznání starobního důchodu, dosáhl věku 55 let. Námitky byly zamítnuty, neboť nebylo shledáno, že by bylo napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo nesprávné.

Žaloba žalobce však neobsahovala všechny nezbytné náležitosti požadované soudním řádem správním, tj. zákonem č. 150/2002 Sb. (dále jen **s.ř.s.**), proto byl žalobce soudem vyzván k doplnění a upřesnění podané žaloby, čemuž vyhověl podáním ze dne 10.11.2011, v němž v podstatě zopakoval námitky obsažené v původní žalobě a domáhal se toho, aby byl brán zřetel na odpracovanou dobu v hlubinných dolech (práce v I. pracovní kategorii) a dožadoval se přiznání důchodu v souladu s nařízením vlády. Dále zaslal mimo jiné kopie napadeného rozhodnutí a i potvrzení o jeho zaměstnání v Rumunsku v době od 11.11.1974 do 27.11.1992 v rumunském jazyce s českým překladem.

K výzvě zdejšího soudu *žalovaná ve svém vyjádření ze dne 13.1.2012* zdůraznila obsah nařízení vlády i článků 5 a 57 odst. 1 Nařízení a dále, že žalobce nesporně, že by na území ČR byl kdy zaměstnán v preferované pracovní kategorii, přičemž skutečnost, že v preferované pracovní kategorii byl zaměstnán na území Rumunska však nemůže nikterak ovlivnit tu skutečnost, že na území ČR nezískal ani jeden rok v zaměstnání zařazeném do preferované pracovní kategorie a tudíž ani nelze s ohledem na článek 57 Nařízení požadovat výhody, které se k výkonu zaměstnání v preferované pracovní kategorii nařízením vlády přisuzují, když navíc ani článek 57 Nařízení nezavazuje členské země k přiznání preferovaného důchodu od dosažení nižší věkové hranice pouze na základě dob pojištění získaných v jiných členských státech. Připomenuto bylo, že nárok na dávky důchodového pojištění nejsou podmíněny občanstvím. Závěrem *žalovaná* i nadále setrvala na svém rozhodnutí z 26.9.2011, a navrhla zamítnutí žaloby.

Za zasláního *dávkového spisu* vedeného *žalovanou* ohledně žalobce soud zjistil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření *žalované* ze dne 13.1.2012 odpovídají obsahu spisu; napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 30.9.2011.

Žalobce podáním dne 6.2.2012 k vyjádření žalované sdělil, že v nařízení vlády není ani zmínka o tom, na území kterého státu se nacházelo pracoviště a proto považuje, že znění tohoto nařízení se vztahuje i na jeho osobu a splňuje všechny podmínky pro kladné vyřízení jeho žádosti o starobní důchod. Dožadoval se i rovnosti nakládání jako jednoho z principů koordinace Nařízení a k podání připojil písemné materiály na svoji obranu.

Následně *žalovaná ve svém podání ze dne 27.2.2012* odkázala plně na své vyjádření ze dne 13.1.2012 v této věci a zdůraznila, že nařízení vlády je vnitrostátní předpis českého právního řádu vztahující se na pojištěnce vykonávající určitou pracovní činnost, kterou uvedený předpis popisuje na území ČR, tudíž se vztahuje na každého, kdo v tomto směru podléhá českým právním předpisům bez ohledu na občanství, přičemž nároky na důchod se občanstvím neřídí. Žalovaná dále citovala článek 6 Nařízení a zdůraznila, že požadovaných právních účinků se lze domáhat pouze za předpokladu, že doba pojištění ve výhodnější pracovní kategorii získaná v jiném členském státě byla na území členského státu získána ve stejné pracovní kategorii a především v rozsahu jednoho roku (čl. 57 Nařízení). Žalobce však na území ČR nebyl nikdy zaměstnán ve výhodnější pracovní kategorii, proto nelze v postupu žalované namítat nerovnost v zacházení dle článku 4 Nařízení, neboť právě vyhovění námitkám žalobce by byl porušen princip rovnosti vůči těm pojištěncům, kteří na území ČR dobu pojištění, byť pouze jen z části (nejméně 1 rok) skutečně odpracovali a z tohoto titulu se svých nároků domáhají. Žalovaná i nadále setrvala na obsahu svého vyjádření ze dne 13.1.2012.

Poté *žalobce v podání ze dne 15.3.2012* mimo jiné opětně zdůraznil, že při udělení občanství ČR v roce 2000 se stal plnohodnotným občanem tohoto státu bez závazků vůči jinému státu, musel se zřici rumunského občanství ve prospěch českého, proto se na něho s platností od 1.7.2010 také vztahuje nařízení vlády; považuje proto za nesprávné vyjádření žalované ohledně jeho žádosti o starobní důchod a rovněž potvrdil i nadále svůj nesouhlas s uzpůsobením článku 57 Nařízení – na něho by se neměl vůbec tento článek vztahovat, jelikož se nepovažuje za migrující osobu, nýbrž za reemigranta. Dožadoval se zrušení napadeného rozhodnutí s tím, aby žalovaná jeho žádost o důchod přepracovala s kladným výsledkem pro něho.

U ústního jednání dne 21.3.2012 žalobce setrval na podané žalobě i po podrobném vysvětlení a zdůraznění, že je vždy nutno postupovat podle předpisů platných na území konkrétního státu, proto nařízení vlády ČR platí pouze na území ČR a nikoli na jakémkoliv jiném území, byť členského státu EU; nechápe, z jakého důvodu mu bylo nejprve řečeno na OSSZ Plzeň-sever, že může nárok na starobní důchod v 55 letech uplatnit a rozhodnutí bylo zcela odlišné; požádal také o starobní důchod v Rumunsku prostřednictvím OSSZ Plzeň-sever, ale do současné doby rozhodnutí nemá; cítí se diskriminován tím, že jako občanovi ČR mu nebyl přiznán starobní důchod v 55 letech, i když dobu v dolech odpracoval jenom v Rumunsku, ale i kdyby chtěl splnit alespoň jeden rok v preferované pracovní kategorii, nemá už možnost, když pracovní kategorie byly zrušeny v roce 1992. Závěrem žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí přesto, že soud musí rozhodovat podle platných předpisů, ale i tak by mu mělo být vyhověno v oprávněném nároku. Zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na vyjádření ze dne 13.1. a 27.2.2012.

Dle § 28 zákona má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.

Podle § 32 odst. 2 zákona u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1968 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se podle této přílohy důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk ten věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.

V nařízení vlády (ČR) ze dne 5. října 2009 č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993, které nabylo účinnosti dnem 1. července 2010, je stanoveno v § 1 písm. a), že se vztahuje na osoby, které

a) vykonávaly před 1. lednem 1993 zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, (dále jen „zaměstnání v hornictví“).

Dle článku 57 odst. 1 Nařízení bez ohledu na čl. 52 odst. 1 písm. b) není instituce členského státu povinna poskytovat dávky na základě dob získaných podle právních předpisů, které uplatňuje, které se berou v úvahu při vzniku sociální události, jestliže

- délka uvedených dob nedosahuje jednoho roku, a
- pouze na základě těchto dob nelze podle uvedených právních předpisů získat nárok na dávku. Pro účely tohoto článku se „dobami“ rozumí všechny doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, které zakládají nárok na dotčenou dávku nebo ji přímo zvyšují.

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 26.9.2011*.

Žalobce se domáhá přiznání starobního důchodu z důvodů uvedených v žalobě.

V této věci soud nemohl vyhovět žalobě i přes přesvědčení žalobce o oprávněnosti jeho nároku na přiznání starobního důchodu v 55 letech, když odpracoval v hlubinných dolech v Rumunsku 15,5 roku. I žalovaná opakovaně zdůraznila v odůvodnění napadeného rozhodnutí i v písemných vyjádřeních v řízení před soudem, že žalobce nesplňuje základní podmínku pro započtení této doby v hlubinných dolech pro získání starobního důchodu dříve než dosáhne důchodového věku 63 let a 6 měsíců. Žalobce na území ČR nezískal minimálně jeden rok doby zaměstnání v preferované pracovní kategorii, tj. v tomto případě v I. pracovní kategorii v hlubinných dolech, aby mohlo být postupováno v souladu s Nařízením (č. 883/2004). V předmětném nařízení vlády č. 363/2009 Sb. není třeba vyjádřit, že se vztahuje pouze na území ČR, jelikož jak ČR tak i Rumunsko jsou suverénními státy a proto každý

z nich vydává předpisy, které platí na jeho území, aniž by bylo třeba deklarovat místní působnost státu. Žalobce samozřejmě nebude ve svých nárocích na starobní důchod poškozen, jelikož mu bude doba pojištění získaná na území Rumunska započtena v případě, že na území ČR nezíská do vzniku nároku na starobní důchod zákonem stanovenou dobu pojištění, ale výhodnější pro každého pojištěnce je získat důchod za doby pojištění získané v jednom státě v zákonném rozsahu, protože pokud nemá pojištěnec potřebnou dobu pojištění v takovém státě, započítá se mu pro vznik nároku i doba pojištění z jiného státu v rámci EU, ale v takovém případě je pak přiznán tzv. dílčí důchod odpovídající poměru dob získaných v jednotlivých členských státech EU, případně států, se kterými byla uzavřena dohoda o sociálním zabezpečení. Žalobce nesplnil zákonem stanovené podmínky pro přiznání tzv. hornického důchodu, proto žalobci nelze v jeho žalobě vyhovět. Žalovaná nepochybila, když žádost žalobce zamítla, i když rozhodnutí žalované ze dne 22.8.2011 je více než stručné a neobsahuje všechny nezbytné údaje, naproti tomu v rozhodnutí o námitkách žalovaná tato pochybení napравиła a dostatečným způsobem se vypořádala s námitkami žalobce, přičemž odůvodnění rozhodnutí je dostatečně srozumitelné pro toho, kdo jeho obsah chce pochopit.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). *Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 26.9.2011 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, protože žalobce neprokázal, že splňuje podmínky pro přiznání jím požadovaného starobního důchodu v 55 letech a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami žalobce ze dne 2.9.2011 proti rozhodnutí ze dne 22.8.2011.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 21.března 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně